

Стара планина тукъ е като затворенъ въ себе си исполинъ. Тя се е издигнала въ отсѣченъ рѣстъ, и нито диша срещу васъ, нито се навежда да ви погледне. Тоя исполинъ тукъ живѣе само за себе си и петъ пари не дава за свѣта . . .

А колко трѣбва да е широко билото на Балкана тукъ! Небето допира на пресекулки по него — тукъ по-близко, тамъ по-далече, оттаткъ — още по-далече. Не, веригата на Стара планина тукъ трѣбва да е наистина толкова широка, че по нея ще може да вървятъ едновременно всичкитѣ параходи, които идатъ въ Варна, всичкитѣ тренове по желѣзницата за Русе и всичката наша войска, която се бѣше събрала въ полето задъ Варна, когато миналата година дойде князь Александъръ Батембергъ да прави маневри.

Не можахъ да се нагледамъ! И съвсемъ забравихъ Розовата долина. Че и нѣмаше комай какво да се гледа по нея отъ тука, кждето бѣхме спрѣли — последния гребенъ на Срѣдна гора, току надъ селото Ашиклии. Ето, потърсихъ най-после да отлича по цѣлата дълбока низина поне нѣщо като розова градина — и не можахъ! Инакъ — красиво бѣше, разбира се: хлътнало е цѣло поле дълбоко подъ Стара планина и се е накичило съ много, много кории, които се нижатъ една следъ друга, като маргари. А най-красивото бѣше, че между тоя низъ отъ кории лжкатъше нѣкаква лента като отъ сини маниста, която на мѣста ослѣпително блещѣше. Рѣка ще е, разбира се, това: — какво друго може да бжде? Да, рѣката Тунджа ще да е: нали тя пои Розовата долина?

— А бе, обръщамъ се азъ къмъ Стояна, дали тази синя лента не е рѣка Тунджа?

Той се е излегналъ на раницата си до единъ